

Spomladanski Großvenediger

Na prvo sončno soboto v mesecu maju smo se člani AO Celje Matica odpravili proti četrtemu najvišjemu vrhu v Avstriji, Großvenedigerju. Štirinajst turnih navdušencev, ki še nismo postavili smuči v kot, se nas je zbralo na parkirišču nad Hinterbichlom. Večino je pot v Narodni park Visoke Ture vodila preko Karavank in Lienza, mimo idiličnih alpskih vasic do doline Dorfertal. S parkirišča so se okoli poldneva pravi turni smučarji in dva borderja, opremljeni s težkimi nahrbtniki, odpravili peš. Preostali del ekipe se jim je pridružil šele na drugem ovinku, saj se je odločil finančno prispevati lokalni skupnosti in se pet minut peljati s taksijem. Sledila je še dobra ura hoje po cesti, ki se vije po dolini, nad katero se vzpenjajo strme stene. Sonce je pripekalo in pritoževanja, da koga zebe v pancernjih, ni bilo slišati od nikoder.

Pri koči Johannishütte, ki se nahaja na 2121m, smo se okrepčali z lokalnimi dobrotami. V bližini koče se nahajajo številni balvani, ki ponujajo plezanje s pogledom na Großvenediger; (namig za ljubitelje balvanskega plezanja, ki bi utegnili to zgledno urejeno kočo, obiskati v poletnih mesecih).

Vzpon proti koči Defreggerhaus.

Nekaj metrov nad kočo je bilo snega končno dovolj, da smo si lahko naredili smuči in se odpravili proti cilju prvega dne. Od tu se pobočje relativno enakomerno vzpenja, kmalu se odpre razgled na dolino Dorfertal in okoliške vrhove.

Po skupinskem povprečju treh ur smo dosegli kočo Avstrijskega Turističnega kluba – Defreggerhaus (2962m). Romantiko sončnega zahoda na 3000m je skalila snežna ploha. Mrzla noč je minila mirno, ob tradicionalnih zvokih smrčanja, kot se za skupna ležišča pač spodobi.

Zbudili smo se v čudovito sončno jutro. Jutranje brezvetrje, škrtanje srenačev v snegu in vrhovi, ki so se bleščali v jutranjem soncu, so poskrbeli, da so spomini na mrzlo noč hitro zbledeli. Kot bi mignil, smo bili na 3100m, kjer smo

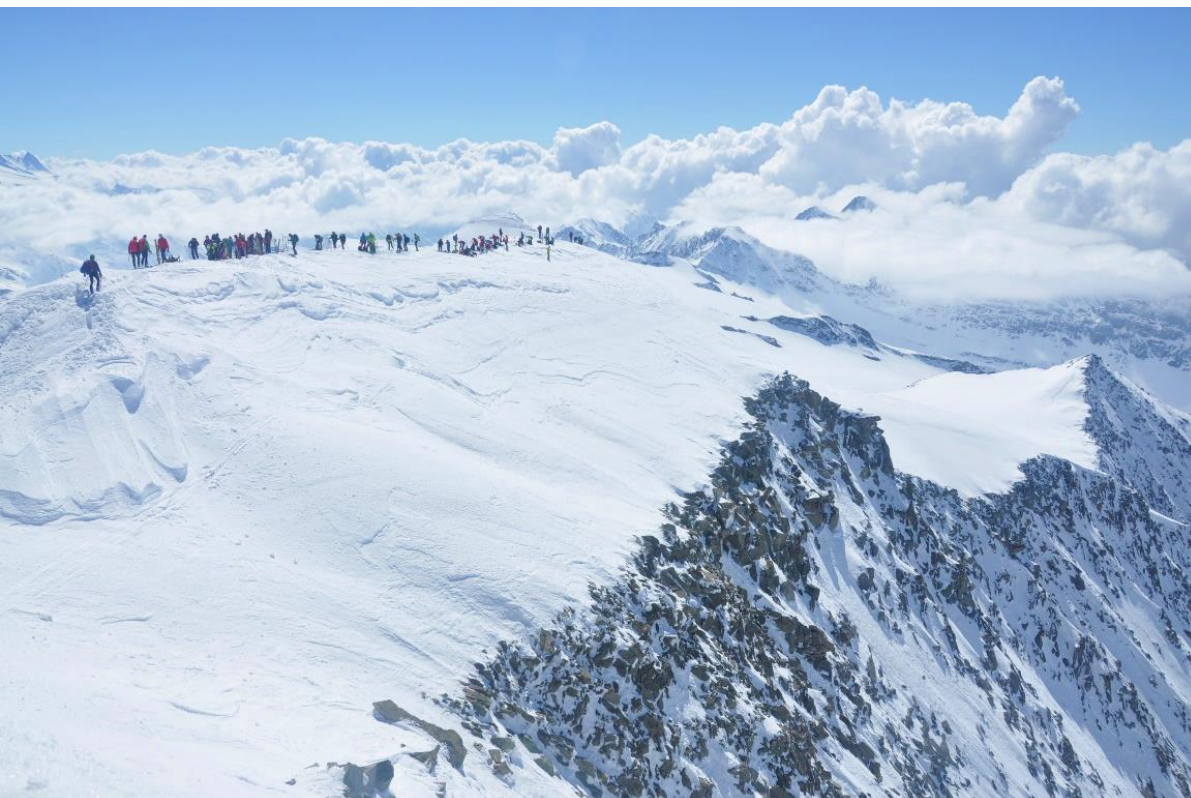
se z grebena Mullwitz Aderls spustili na ledenik. Formirali smo tudi nekaj ledeniških navez. Ledenik smo prečkali čez sedlo Rainertörl, levo od skalnatega Rainerhorna.

Vrh smo dosegli v dobrih dveh urah, prva je bila Daisy, ki je dokazala, da dodatna hidracijska sredstva v nahrbtniku niso prav nobena ovira.

Na ožjem delu grebena smo pustili smuči in se na vrh Velikega Benečana odpravili peš.

Gora se je nekoč imenovala Stützerkopf, izvor imena Großvenediger pa povezujejo z beneškimi trgovci, ki so tukaj iskali prehode čez Alpe. Alternativna razlaga imena pa namiguje na to, da naj bi se ob lepem vremenu razgled z vrha raztezal vse do Benetk.

Benetk sicer nismo videli, razgled na nekatere najvišje vrhove Alp pa je bil, kljub nekaj oblačnosti nižje v dolini, veličasten. Na severni strani pobočja je bilo mogoče opaziti tudi številne ledeniške razpoke.

O višini vrha je mogoče zaslediti mnogo različnih informacij, po naših »meritvah« smo se fotografirali na 3657 metrih.

Gneča na vrhu (foto: Peter Uršič)

Sledil je spust v dolino, razmere na vrhu so bile »za vriskat«, z nižanjem nadmorske višine pa je sneg postajal vedno bolj spomladanski, a smuka je bila kljub temu odlična.

Skupaj smo se spustili do Mullwitz Aderls, nekateri so smučanje nadaljevali mimo grebena, preostali del pa je do Johannishütte odsmučal v liniji, ki se v spodnjem delu zoži v graben in tako poskrbi za adrenalinski dodatek.

Od Johannishütte smo se nato odpravili peš proti parkirišču, kjer so si nekateri privoščili še ledeno kopel.

Z nami je bil tudi "Andrea Massi" (:

Pravijo, da so ledeniki termometri našega planeta. Čeprav smo v tem »kičastem« vremenu neizmerno uživali, pa se zavedamo, da so razmere precej zaskrbljujoče. Ledeniki v Avstriji se zaradi globalnega segrevanja v povprečju letno stanjšajo za 50 – 110 cm, kar je dva do trikrat več, kot je bilo povprečje v preteklem stoletju. Napovedi predvidevajo, da bo 90 % ledenikov v Alpah izginilo do konca 21. stoletja. Že leta 2012 se je križ, na vrhu Großvenedigerja, skoraj

prevrnil, saj se je le v nekaj tednih stopil sneg in led, ki je bil tam vsaj dobro stoletje. Upam, da so ta dejstva v poduk vsem ljubiteljem narave in pripomorejo k temu, da je naš vsakdan okolju vedno bolj prijazen.

Organizator ture – Brane na vrhu s Polono na levi in z najhitrejšo na ferajnu – Daisy, na desni

Po poročanju članov ŠPO Celje se je večji del ekipe v Lienzu ustavil na pečenih kurah, o katerih so sanjali cel vikend, s kolegico pa sva se odpravili v smeri Innsbrucka. Ob vožnji mimo mogočnega Wilder Kaiser-ja (namig za poletni tabor?) sva sklenili, da je čas da zamenjama pancerce za plezalnike, srečni ker sva vendarle zaključil zimo v stilu.

Stina Hedžet; Fotografije prispeval: Jan Strmole